

DE JONGE KOOPLUI IN GEBRADEN
AARDAPPELEN.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD,

DOOR

J. H. VAN LINSCHOTEN.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

DE JONGE KOOPLUI IN GEBRADEN AARDAPPELEN.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD.

DOOR

J. H. VAN LINSCHOTEN.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

DE JONGE KOOPLUI IN GEBRADEN AARDAPPELEN.

In de nabijheid van Hampstead woonde vóór eenige jaren een tuinman, Roger Duncan geheeten. Hij was, zooals zijn naam reeds aanduidt, een Schot van geboorte, maar had zich als tuinman bij eene aanzienlijke familie niet ver van Londen verhuurd.

In verloop van een jaar of twee werd zijn harte gehecht aan eene achtenswaardige jonge vrouw, die bij dezelfde familiën als dienstbode werkzaam was. En daar zij beide iets gespaard hadden, huwden zij en waagden het eene kleine hoeve en een stukje bouwgrond te huren, om de opbrengst daarvan geregeld aan de markt van Covent Garden te brengen,

Het ging alles naar wensch. Roger was een ijverig en immer werkzaam man, en weldra bekend bij zijne klanten, die iedere week zich alleen bij hem vervoegden, omdat zij zeker waren eerlijk en trouw bediend te worden. Zijne goede en lieve gade was aanvankelijk gewoon hem zeer dikwijls te vergezellen; zij zat dan naast hem in de kleine marktkar en zag er zoo frisch uit als

de bloemen daar uitgestald. Dat is waarlijk geene kleine lof, zooals ieder weet, die gewoon is nu en dan in de vroegte de markt te bezoeken, alvorens nog de hitte en de stof van den dag hare frischheid hebben bezoedeld.

Maar nadat hun oudste zoon was geboren, moest Mary Duncan haar man alleen naar de stad laten gaan. Het was evenwel zeer aangenaam te zien, hoe zij 's middags met haar naaiwerk in de hand en haar kind op haar schoot op zijn terugkeer zat te wachten en hem de oogeblikken, voordat hij weder zijn arbeid in den tuin gedurende den zomertijd begon, wist zoet te maken.

Zij waren zeer gelukkig, ofschoon zij geen uitzicht hadden om ooit rijk te worden; maar zij droegen zorg hunne huur te betalen, en dit was hun genoeg, aangezien zij geen kapitaal hadden om te beginnen. Zij waren gelukkig, omdat zij van niemand dan van zichzelf afhingen.

Een tweede zoon werd hun na eenig tijdsverloop geboren, en de veldopbrengst scheen wel in staat den nieuwgekome te onderhouden. Roger trachtte zijn inkomen nog door andere middelen te vermeerderen, zoodat, toen de kinderen ouder werden, zij in staat waren hen eenige uren per dag naar school te zenden. Des Zondags werd niemand geregelder op hunne plaatsen in de laatste klasse gezien dan de twee kleine broeders Kenneth en Willie Duncan.

Zoo gingen de zaken voort, totdat de jongens tien en elf jaar oud waren, toen plotseling smart onder de folterendste gedaante over de arme Mary Duncan losbarstte, die eene liefhebbende vrouw kan ondervinden.

Haar man was, sinds zij hem gehuwd had, geen enkelen dag ziek geweest, ofschoon hij somtijds wel over

erge pijn op de hoogte van de borst of het hart geklaagd had.

Dit had hem trouwens niet veel hinder gedaan. Hij wist wel, dat zijn vader aan eene hartkwaal gestorven was, maar de arme dacht daar maar al te weinig aan. Verschrikkelijk was daarom de onverwachte slag voor Mary, toen zij op zekeren dag het levenlooze lichaam haars mans hare woning zag binnendragen. Hij was plotseling ongesteld geworden, terwijl hij eenige zware manden uit eene kar hielp lichten, en was bezweken alvorens geneeskundige hulp kon ingeroepen worden.

Een wreed en folterend wee als dat van Mary Duncan kan niet beschreven worden. Wij zullen het in zijne eerste bitterheid voorbijgaan en alleen die veranderde omstandigheden bespreken, waarin het kleine gezin nu geplaatst werd.

Ik schrijf voor kinderen, en daarom is het hier moeilijk te begrijpen, hoe groot het leed is, als de dood de woning binnenkomt en het gezin met algeheele armoede bedreigt. Waarschijnlijk hebben weinigen, die dit lezen, het ooit ondervonden. Ik spreek niet, als ik het woord armoede gebruik, van eene ontbering van veel dingen, maar ik bedoel daarmee gebrek aan de dagelijksche levensbenoodigdheden, en dat was nu het lot, dat Mary Duncan en hare kinderen in de toekomst aangrijnsde. Waarlijk in dit land zal men niet toelaten, dat iemand van honger sterft; maar voor sommige zielen is het denkbeeld van geheele afhankelijkheid van de openbare liefdadigheid bijna even verschrikkelijk als de hongersnood, en dit was het geval met de weduwe van wie wij schrijven.

Zij had nogtans twee machtige wapenen tot hare hulpe gereed, n. l. een standvastig geloof in God's zorgende lief-

de en eene buitengewone zedelijke kracht. Zij had ook nog een anderen troost. Zoo jong als haar Kenneth was, gevoelde zij, dat zij bijna reeds op hem steunen kon; hij was zeer bedachtzaam, aan haar gehecht en zeer bezorgd om haar in hare smart te troosten en hare ellende te lenigen.

Willie sloop stillekens naar haar toe en legde zijn krulhoofd in haar schoot, als hij tranen langs hare wangen zag vlieten; hij streek haar over de hand en door zijne stomme liefkoozingen wist hij voor een oogenblik haar leed te verzachten. De bureu beklaagden haar, zoo dikwijls als zij met elkaâr over haar spraken, dat zij met twee jongens, die nog geheel tot haar last waren, was blijven zitten; maar Mary geloofde, dat zij met hen nimmer arm kon worden, en dankte God, dat zij, ofschoon weduwe, niet kinderloos was.

Het leed geen twijfel, dat zij eens het huis, welks huur niet langer kon opgebracht worden, zouden moeten verlaten. Mary was eene goede strijkster en waschvrouw en hoopte in staat te zijn om langs dezen weg werk te krijgen. Zij meende, dat het daarom beter was om in hare tegenwoordige buurt te blijven. Er stond eene eenvoudige woning aan het einde der stad, die zij wel voor haar geschikt achtte om te huren.

Zij bevatte drie kamerkens, met een stukje tuingrond er achter, tot groot genot harer zoons. Dit huisje stond op zich zelf, een niet gering voordeel in hare oogen; want Mary was iemand, die gewoon was vele dingen voor zich te houden en alle praterij onder geburen te mijden, vooral als deze zoo dicht bij elkaâr wonen, dat zij gedurig elkanders drempel konden betreden. Zij had het voorkomen van vrij trotsch te zijn, altijd hadden Roger en zij

hunne kinderen buiten iedere verkeerde omgeving gehouden, maar het was toch eigenlijk geene trotschheid, het was veeleer bezorgdheid voor het slechte verkeer met knapen, wier ruwe taal en booze daden nadeeligen invloed op hun karakter konden uitoefenen.

't Was een sombere dag voor Mary, toen zij hare oude woning verliet.

Zij had van menig stuk huisraad moeten afzien, omdat er te weinig ruimte in haar nieuw huisje was, en dit had haar eenig gereed geld bezorgd. Het tuin- en schuurgereedschap werd eveneens goed verkocht, zoodat zij ruimschoots in staat waren zich in de nieuwe woning te vestigen en bovendien nog strijkijzers, bouten en al wat tot uitoefening van haar voorgenomen handwerk gevorderd werd aan te koopen. Toen alles betaald was, had zij nog wat geld in handen in tijd van nood.

Nogtans was het eene droevige zaak, zooals wij boven zeiden, hare oude woonplaats vaarwel te zeggen.

Zij wandelde met hare jongens den tuin rond en zag voor het laatst naar de vruchtboomen, die Roger metzoo- veel zorg had gesnoeid: voortaan zou eene andere hand er aan werkzaam zijn.

Toen gingen zij in de kleine schuur, waar al het gereedschap van den nieuwen eigenaar knapjes was opgehangen. Zij had hare spade behouden, al het andere behoorde hun niet meer toe. Mary voelde, dat zij hier niet langer blijven moest en deed haastig de deur dicht.

Kenneth hield hare hand teeder in de zijne geklemd, hij zag haar strijd en zeide:

»Moeder! wij houden toch nog altijd vaders spade tot eene herinnering over en zeggen dus niet alles vaarwel.»

Er was echter nog een bezoek te maken en wel bij

Jerry, de oude bles, die Roger zoo menigmaal in de kar van en naar de markt gereden had.

De jongens konden daarvan minder dan van iets anders scheiden. Menigen aangenamen rit hadden zij 's avonds buiten Hampstead op zijn rug gemaakt. Zaterdagmiddags als er geen school was waren zij gewoon hun vader tegemoet te gaan en hem zoo te vleien, dat hij hun verlof gaf om elk op de beurt het goede dier naar huis te mennen. Maar het grootste genot van alles bestond daarin als zij hunne moeder konden overhalen, haar een ritje te laten maken, alvorens Jerry voor de kar gespannen werd.

Zij waren wel te jong om voerluf te zijn, maar er was geene vreeze dat de goede oude bles vreemde en kromme sprongen zou maken.

Het beest had maar eene ondeugende kuur, die evenwel geene schade doen kon. Het kon nooit de welbekende taverne, »Jock Straw's castle" geheeten, voorbijkomen, die op den hoek van de Hampstead's heide stond, of het bleef eenige tellen stokstijf stilstaan, terwijl het zijn kop naar de stalling keerde, en beide ooren spitste.

De oorzaak daarvan is gemakkelijk te verklaren.

Jerry had eenige jaren in die stalling gewoond. Roger had het paard van den landheer goedkoop gekocht, omdat het voor zijn gewoon werk niet jong genoeg meer was. Hoewel het zijn nieuwen meester altijd van goede dienst geweest was, had Jerry zijn vroeger verblijf nooit uit het geheugen verloren, en telkens weder betoonde het zijne vreugde op de wijze, die wij beschreven hebben. Als men het een paar oogenblikken tot uiting zijner blijdschap gegeven had, wilde het weder even gaarne en zonder koppigheid voortdraven.

Maar thans was Jerry verkocht! Het had hun dien dag zijne laatste dienst bewezen door de kar met huisraad en goederen naar de nieuwe woning te brengen. Kenneth had haar geroskamd en haar hoofddekseel schoon gemaakt, en daar stond zij nu ter ontvangst van haar nieuwen meester gereed, die zich niet lang zou laten wachten.

Kenneth streek haar met smart over den neus, Willie klemde zijne armen om haar nek, verborg zijn gelaat in de lange ruwe haren van hare manen en snikte luide.

Jerry verstond weinig van hetgeen er geschiedde, maar kauwde gretig van het hooi met eene onverschilligheid, die wellicht niet zoo groot geweest zou zijn, als hij geweten had, dat er mogelijkheid bestond om niet weder in zulke vriendelijke handen te geraken.

Mary maakte zich andermaal tot vertrekken gereed, en alvorens nog een uur verstreken was, haastten zij zich allen naar het nederige kwartier, dat hen wachtte.

Leed is door kinderen weldra vergeten; in weinige dagen waren Kenneth en Willie zeer gelukkig en met blijdschap werkzaam in het tuintje achter het huis, dat, alsof het geheel hun eigendom was, voor hen eene bekoorlijkheid bezat, die zelfs de grootere hof huns vaders niet gehad had.

Maar de ware strijd des levens ving voor de moeder nu eerst aan.

Zij slaagde weldra in het verkrijgen van geregeld werk als waschvrouw, maar die inkomsten waren nauwelijks genoegzaam om de kosten haars huishoudens te bestrijden.

Kenneth kreeg eene betrekking van boodschappenloover in een der winkels voor eenige uren per dag. Hij werd daarvoor slecht bezoldigd. 't Voornaamste was dat hij telkens een goed middagmaal ontving.

De zaken begonnen, toen de winter aanbrak, zeer ernstig te worden. Mary Duncan moest voortdurend haar kleinen spaarpot aanspreken, die immer geven moest en nimmer iets terugkreeg. Vele gedachten om weder te huwen, rezen nu en dan voor haar geest op, maar telkens keerde zij met schrik daarvan terug, en een gebed klom op tot God, dat Hij haar in staat zou stellen alleen voor zichzelf te zorgen. Kenneth zag met smart, dat de vele zorgen de gezondheid en de kracht zijner moeder ondermijnden. Veelmalen spraken hij en Willie met elkaar, wat zij konden doen om haar te helpen, maar hun onderhoud eindigde gewoonlijk daarmede, dat zij tot hun leed wezen niets vermochten.

»Onze kleederen kosten haar zooveel, Kenneth,» zeide Willie. »Ik heb gezien dat zij vandaag uw kleed versterkte, en zij zeide, dat gij het er nog maar wat mede doen moest, want zij kon u geen nieuw verschaffen.»

»Een nieuw kleed, daar geef ik niet om, als ik maar wat geld op eenigerlei wijze voor haar verdienen kon!» zeide Kenneth; »het is altijd avond, eerdad ik eenigen tijd overheb.» Het was vrij laat, toen de jongens dit bespraken. Willie was Kenneth op zijn terugkeer van den winkel te gemoet gegaan.

Zij gingen de hoofdstraat van het stadje Hampstead in. Daar op den hoek stond 's avonds altijd een man, die gebraden aardappelen aan de voorbijgangers verkocht, welke hier op den straatweg van en naar Londen gewoonlijk zeer talrijk waren.

Toen zij hem genaderd waren, zagen zij, dat hij ongeteld scheen te zijn. Hij had geen oog voor den verkoop zijner aardappelen, maar zat op een ouden stoel, dien hij gewoonlijk medebracht, en kreunde alsof hij pijn had.

Kenneth ging naar hem toe.

»Wat scheelt u, Rowland?» vroegde hij; »kan ik u helpen?»

De oude man was den jongens niet onbekend, die hem somtijds hadden bijgestaan om zijn blikken pot of zijn bak met aardappelen te dragen, als zij hem op weg naar zijne standplaats ontmoet hadden. Daarentegen had hij hun dikwijls een lekkeren warmen aardappel gegeven — geene kleine traktatie voor knapen, die wisten, wat in de koude winterdagen honger was.

»Ik heb overal pijn,» hernam Rowland in antwoord op Kenneth's vraag. »Wil een uwer de goedheid hebben mij naar mijne arme vrouw te geleiden, en de ander bij mijn kraampje te blijven, om de aardappelen, die nu braden, te verkoopen, want anders zullen zij weg zijn?»

Weldra was het bepaald, dat Willie Rowland naar huis zou brengen, terwijl Kenneth als de oudere bij de aardappelen zou blijven.

Niet zonder moeite kwam de oude man met Willie's hulp te huis. Hij was inderdaad ernstig ziek, en zijne vrouw verzocht den knaap den dokter te halen.

Toen hij weder naar Kenneth terugging, liep hij even bij zijne moeder aan, om haar te zeggen wat er gebeurd was, opdat zij over hun wegblijven zich niet ongerust zoude maken. Zij zette dadelijk hare muts op, om te zien of zij Rowland's vrouw ook eenige hulp kon bieden en zeide intusschen tot Willie, dat hij en Kenneth voor Rowland's zaak goed zorg dragen en alles netjes naar huis brengen moest.

Middelerwijl verkocht Kenneth veel aardappelen. De menschen, die ze kochten, legden het geld voor hem neer, alsof zij gewone klanten waren — een stuiver voor groote

en een halve stuiver voor kleine aardappelen. Zij vraagden naar Rowland, want het was een zeer ongewoon gezicht hem niet op zijn post te zien.

Kenneth rolde het kopergeld in een stuk papier en borg het in een doosje. Het houtskoolvuur was bijna opgebrand, en al de aardappelen waren op twee na uitverkocht. Willie keek er begeerig en met aandacht naar, toen Kenneth ze wegnam.

»Denkt gij niet, dat Rowland ons die voor de hulp gegeven zou hebben?»

»Wel zeker geloof ik dat,» hernam Kenneth.

»Welnu dan, waarom zouden wij ze dan niet nemen? ik heb zoo'n honger.»

»Ik ook,» zeide Kenneth; »maar toch geloof ik niet, dat wij de aardappelen mogen nemen: gij weet wel, dat zij van ons niet zijn, Willie, en daarom hebben wij er geen recht op.»

De arme Willie stemde toe, maar toch met weerzin, dat moet bekend worden, en toen zij de dingen bijeenverzameld hadden, gingen zij heen, terwijl zij stoel, blikken pot en al het andere tusschen hen beide in voortdroegen.

Aan Rowland's woning gekomen, hoorden zij, dat de oude man zeer ziek was. Hunne moeder zond de jongens, nadat zij haar de dingen ter hand gesteld hadden, naar huis, en zeide, dat zij hen over een uur volgen zou. De arme Rowland werd dien nacht of den volgenden dag niet beter. Hij had een aanval van inwendige ontsteking, die hoe langer hoe ernstiger werd. Mary Duncan was in het oppassen behulpzaam, en hare jongens deden dikwijls boodschappen.

Hij was maar eene week ziek, en toen stierf hij. Iedereen scheen van zijne ziekte te weten. Men had hem zoolang op den hoek der straat zien zitten, dat hij onmiddellijk moest gemist worden.

Hij stierf niet in armoede.

Zijne nering scheen goed geweest te zijn, want hij liet voor zijne weduwe een aardig sommetje achter, dat toereikend was, om haar aan het einde haars levens te brengen.

Tot verrassing en vreugde van Kenneth en Willie schonk zij hun het aardappelen-rooster van haar man, benevens den kleinen voorraad houtskool, dien hij voor brandstof gekocht had, en een bak aardappelen, waarlijk alles wat Rowland zelf had gebruikt.

Als antwoord op de warme dankbetuigingen der knapen zeide zij:

»Mijn oude man zelf heeft mij den nacht, voordat hij stierf, gezegd, dat ik u dat alles geven moest. »Sally,» sprak hij, »geef den jongen knapen mijn rooster en mijne zaak en wat er van de houtskool en aardappelen over is. Zeg hun, dat, als zij mijne plaats op den hoek willen innemen, zij wellicht de oude klanten behouden en voor zich eene goede zaak maken zullen: het zijn recht goede jongens, die mij dien avond zeer hielpen, toen ik zoo ziek was. Daarop zeide ik tot mijn man,» ging Sally voort, »dat gij eerlijke kinderen ook waart, want gij hadt al het geld zelfs de aardappelen, die niet verkocht waren, te huis gebracht. Welaan dan, jongens,» voegde zij er bij, »neem uw rooster mede, en ik hoop, dat gij er gelukkig mede moogt zijn.»

Toen Kenneth en Willie met hunne schatten naar huis liepen, was het hun bijna, als waren ze plotseling bezitters geworden van een groot kapitaal, dat voor hun geheele leven was uitgezet.

Hunne moeder ontmoedigde hen in hunne onrust, niet om van het geschenk, dat zij gekregen hadden, gebruik

te maken, toch twijfelde zij zeer aan het welslagen van hun plan. Zij meende, dat, als het geen hinder zou doen aan Kenneth's verplichtingen in den winkel, het voor de karakters der jongens goed zou zijn om iets voor zich te leeren verdienen.

Zij waren beiden gezond en sterk, gewend en gehard aan allerlei weder, en Kenneth was zoo flink en standvastig, dat zij hem en Willie zonder eenige vrees 's avonds op straat vertrouwde, vooral als zij op geen grooten afstand van huis waren.

Zij haastten zich om te beginnen, want zij waren bevreesd, dat iemand anders zich in bezit zou stellen van den hoek, dien zij rechtens de nalatenschap van Rowland als hun eigendom beschouwden. Het was niet zonder gevoel van trotschheid, toen zij voor het eerst het houtskoolvuur zagen flikkeren, en vooral ook toen de eerste klant in de gedaante van een mageren, oogenschijnlijk uitgehongerden knaap verscheen. Hij was een jaar ouder dan zij en had juist een stuiver van een heer afgebedeld.

Hij vatte den grooten aardappel, dien Willie hem overreikte, met gretigheid aan, en gaf er zijn stuiver voor in de plaats.

»Laat ons hem dien maar geven,» spraken beide broeders tot elkander; »hij ziet er zoo ellendig uit.»

»Wij hebben uw stuiver niet noodig,» zeide Kenneth, »en hier is nog een andere aardappel bovendien.»

De verbaasde knaap dankte hen wel op eene vreemde wijze, maar toch met een blik van blijden dank, toen hij zijn stuiver voor een volgend gebruik in zijn zak stak.

Er waren twee toeschouwers bij dit kleine voorval, hoewel de knapen er op dat oogenblik onbewust van waren. De een was een man, die op den stoep van een

drogístwinkel vlak bij hen stond en met een ruwen lach tot hen zeide :

»Als dát de weg is om zaken te maken , zult gij spoedig uw nerinkje ter zijde kunnen zetten. Wat een paar domooren zijt gij toch !»

De tweede aanwezige persoon was de heer , die den jongen een stuiver gegeven had. Hij wachtte op een omnibus om naar Londen te rijden , en had , evenals de man op den stoep , den handel bij het licht van eene daar staanden heldere gaslantaarn gadeslagen.

Hij hoorde de aanmerking en de jonge koopluif in heete aardappelen naderende , zeide hij :

»Ik geloof , dat onze vriend ginds zich bedriegt met te veronderstellen , dat gij niet vooruit zult komen , omdat gij den stuiver van een jongen , die armer is dan gij , geweigerd hebt aan te nemen. Hij heeft vergeten dat er in den Bijbel een tekst staat , die zegt : »Die zich den armen ontfermt , leert den Heer , en Hij zal hem zijne weldaad vergelden.» Verkoopt gij nog al wat aardappelen?» vraagde hij vriendelijk.

»Wij beginnen eerst heden avond met onze zaak , mijnheer ,» hernam Kenneth ; »wij hebben er nog niet één verkocht.»

»Zoo , zoo , zijt gij eerst van avond begonnen ?»

»Ja , mijnheer ! wij hebben dezen aardappelenrooster ten geschenke gekregen , en wij hopen in staat te zijn moeder daarmee te kunnen helpen.»

»Welaan , mijne jongens , gij zijt goed begonnen , gaat zoo voort. Hier is een twaalfstuiverstuk voor u om meer houtskool te koopen.»

Met deze woorden gaf hij Kenneth een shilling en wipte den omnibus in , die er juist voorbij reed , alvo-

rens de broeders van hunne verbazing bekomen waren.

Vele menschen kochten spoedig daarna aardappelen van hen, en toen zij te huis kwamen, verrasten zij hunne moeder door haar den uitslag van hun avondverdienste te toonen.

Behalve bij ruw weder konden zij altijd om dezen tijd op hun post gevonden worden. Nu eens verkochten zij meer, dan weer minder, maar gewoonlijk genoeg om hen in 't voortgaan aan te moedigen en hen te doen gevoelen, dat zij hunne moeder wezenlijk van dienst waren.

Daar de hoek, waar zij stonden, zeer tochtig was, had zij hun een groot stuk geolied linnen mede gegeven, dat zij vroeger bij vochtig weder over de markt geworpen had.

Dit wist Kenneth met een weinig schrandereid in eene soort van windschut te veranderen, dat zij bij koude en winderige avonden achter zich zoo vastmaakten, dat het den voorbijgangers niet hinderde, en toch voor hen eene flinke beschutting was.

Op zekeren avond was er een groot aantal menschen op de been wegens den grooten verkoop van goederen, die er in een huis op de »heide" had plaats gehad.

De jongens merkten, dat zij minder dan gewoonlijk te doen hadden, en bovendien heerschte er veel verwarring tengevolge van de massa menschen, die op de omnibussen naar Londen wachtten.

Zij begonnen zich alzoo klaar te maken om naar huis te gaan. Terwijl Kenneth het schut wilde opnemen, vond hij aan het eene einde, waar hij gezeten had, iets zwarts op een hoop liggen. Het was zacht en warm. Hij bukte om te zien wat het was, maar hoe groot was zijne verbazing, toen hij bemerkte, dat het een meisje van ongeveer vijf jaar was!

Kenneth richtte haar op en zette haar op zijne knie. Het heldere licht van de gaslamp viel op haar neder en toonde een gelaat van buitengewone schoonheid. Hare kleederen waren in armzaligen toestand, de kleine hoed, dien zij droeg, was bijna rand- en bodemloos, en haar dun japonnetje hing in flarden om hare leden. Zij scheen zeer koud en sloot zich dicht bij Kenneth aan met eene vertrouwelijkheid, die hem zijn arm bijna onwillekeurig om haar heen deed leggen.

Hij vraagde haar, waar hare vrienden waren, maar kon alleen tot antwoord krijgen, dat zij van haar waren weggehoopen, en omdat zij het zeer koud had, naar het vuur in de straat gekropen was, dat door de gaten in den pot heen geblonken had.

»Hebt gij honger?» vraagde Kenneth.

»Ja,» zeide het kind, »erg.» Zij had sinds lang niets gegeten en was slaperig en moede. Kenneth gaf haar onmiddellijk een aardappel, dien zij gretig verslond. Hij was zeer verbaasd en getroffen, want zij hechtte zich al vaster dan ooit aan hem, nadat hij haar dezen lekken beet gegeven had, en het scheen waarlijk, alsof zij tot zijn last zou zijn.

»Wat zullen wij met haar doen, Willie?» vraagde hij; »zij schijnt hare ouders te hebben verloren.»

»Laat ons haar naar moeder medenemen,» hernam Willie.

»Ik wil wel met u naar huis gaan,» sprak het kind, terwijl zij haar armpje vaster om Kenneth's hals sloeg.

»Maar uwe vrienden zullen naar u zoeken,» hernam Kenneth, »en zullen niet weten, waar gij heengegaan zijt.»

»Zij houden niet van mij,» zeide het kind; »zij slaan

mij altijd, en zij zijn, ik weet het, met opzet wegge-loopen."

Daar hij gevoelde, dat het kleine kind voor het oogenblik onder zijne bescherming was, nam Kenneth haar bij de hand en leidde haar naar huis; maar zij was zoo erg vermoeid, dat hij genoodzaakt was haar in zijne armen te nemen en te dragen.

»Moederlief! zie eens hier!» riepen beide jongens uit, toen zij binnenkwamen, »zie eens, wat wij meegebracht hebben,» en Kenneth trachtte zachtkens de kleine armpjes los te maken, die om zijn hals geslingerd waren.

Maar dit was geene gemakkelijke zaak. Het kind scheen zoo goed voldaan over haar beschermer, dien zijzelve zich gekozen had, dat zij noode in nieuwe handen wilde overgaan. Niet voordat zij de teedere lieve tonen van Mary's stem vernam, besloot zij op haar schoot over te gaan en daarin de kleine voeten te warmen, die in geene kousjes, maar in een paar ellendige schoentjes staken, om ze voor de koude te beschutten.

Zij scheen nog uitgehongerd en greep daarom dankbaar naar de broodmelk, die voor haar klaargemaakt was.

Uit de weinige vragen, die Mary deed, bleek, dat zij met opzet onder de menigte achtergelaten was door hen, tot wie zij behoorde, en dat zij hunne plannen om zoo te handelen afgeluisterd had.

Daar hare oogleden door behoefte aan slaap bijna dicht vielen, wilde zij evenwel haar niet kwellen om te spreken, maar Mary haastte zich hare vermoeide leden met warm water te wasschen en haar naar bed te brengen. Zij was getroffen; toen zij vele litteekenen en strepen op haar lief gelaat zag, klaarblijkelijk veroorzaakt door slechte behandeling. Haar harte zwol van verontwaardig-

ging, toen zij het kind in haar eigen bed leide, bij de gedachte dat hare vrienden de barbaarschheid hadden kunnen hebben om haar te verlaten, iets dat nu bij haar geen twijfel meer overliet. Bij het onderzoeken van hare kleertjes zag zij, dat ze niet slechts lompen waren, maar ook geheel onvoldoende om haar warmte te kunnen geven. Haar moederlijk harte kon niet rusten, voordat zij onder haar eigen voorraad nog iets had gevonden, dat voor haar kon vermaakt worden. De nacht was reeds verre heen, alvorens haar liefdewerk geëindigd was; maar eindelijk lag een klein pakje kleeren gereed, benevens een paar warme kousen en schoenen, waaruit Willie, toen hij nog een klein kindje was, was gegroeid.

Den volgenden morgen was hun jonge gast geheel opgefrischt en in staat om te vertellen, al wat zij van zichzelf wist. Zij was verschrikkelijk bang, dat zij in haar tegenwoordig verblijf zou ontdekt worden, ofschoon zij hare verklaring volhield, dat men haar met opzet verlaten had.

Zij zeide, dat zij een tijd lang met wreede menschen in Londen geleefd had, die haar Polly noemden en haar bij dames en heeren op straat lieten bedelen. Nu eens gingen zij met haar, dan weer lieten zij haar alleen staan, ofschoon zij haar altijd op een afstand wachtten. Zij kreeg dikwijls vele stuivers, die zij aan hare moeder bracht.

»Ik veronderstel dat zij uwe moeder is,» sprak Mary.

Maar het meisje wilde dit niet gelooven, hoewel men het haar geleerd had, ook had men haar gezegd, dat de man haar vader was.

»Maar wie meent gij dan, dat uwe echte ouders zijn?» vroeg Mary.

Zij scheen de vraag niet juist te begrijpen, en daarom trachtte Mary uit te vorschen, of zij zich ook een vroeger huis kon herinneren, waar zij met een anderen naam was genoemd geworden.

Zij zeide, dat zij zeker wist Lucy eens te hebben geheten, en dat zij zich eene dame kon herinneren, die haar kuste, en een heer, die gewoon was om haar op zijne knie te laten spelen. Zij sprak ook van groene velden en bloemen; maar of dat alles een droom was van de verbeelding des kinds of wezenlijke herinneringen uit hare prille jeugd, was moeilijk te bepalen. Mary hield zich aan het laatste, want er was eene zekere fijnheid van beschaving in haar doen en laten, die zeer pleitte voor eene andere opvoeding dan die, welke zij genoten had bij het volk, dat zich haar toegeëigend had. Eene andere omstandigheid leidde haar ook tot deze veronderstelling. Toen zij na het ontbijt haar haar wiesch en kamde, bemerkte zij, dat haar onder- en bovenhaar van verschillende kleur was. Daar de natuurlijke tint klaarblijkelijk goudgeel was, had men haar gitzwart weten te maken. De kleine meid zeide, dat hare moeder haar hoofd nu en dan met eene zwarte stof wiesch.

Mary Duncan wist niet *hoe* te handelen. Eén ding echter was zeker. Het kind was voor het heden aan hare bescherming toevertrouwd, en zij maakten Kenneth, alvorens hij de woning verliet, met de belofte gelukkig, dat zij haar een tijdlang bij zich houden zou.

Lucy, zooals zij haar noemden, was een zeer lief kind. Het was maar al te duidelijk, dat zij slecht was behandeld, want het duurde geruimen tijd, eer zij de gewoonte aflegde om als iemand plotseling bij haar kwam, hare hand op te heffen ten einde een klap of slag af te wen-

den, dien zij meende te ontvangen. Langzamerhand verdwenen hare vrees en beschroomdheid. Zelfs de korte tijdruimte van éene week deed reeds veel, om haar tot een aanvulliger en gelukkiger kind te maken. Aan Kenneth was zij met eene teederheid gehecht, die waarschijnlijk ontstaan was door zijne vriendelijkheid, waarmede hij dien avond het arme kind opnam. Al wat zij van die omstandigheden vertellen kon, was dat moeder en vader hadden gezegd, dat zij niet wisten wat met haar te doen, en dat zij haar maar midden onder eene massa volksmoesten nederzetten. Ook herinnerde zij zich, dat zij een tijdlang met haar geloopt en haar dien avond zeer moede gemaakt hadden. Moeder had haar van hare hand laten gaan, en toen zij naar haar wilde zoeken, waren moeder en vader beide weg. Zij had toen het houtskoolvuur gezien in den warmen hoek, waar Kenneth haar ontdekte. De jongens drongen bij hunne moeder aan, om de kleine Lucy te houden, en Mary's hart verlangde het evenzeer, want zij vreesde, dat de ongelukkige verlatene in verkeerde handen zou geraken.

Zij meende ook, dat, daar er veel geheimzinnigs in hare geschiedenis was, het haar plicht was, om de zaak kenbaar te maken aan hen, die beter dan zij over de omstandigheden konden oordeelen, en als zij waarlijk gestolen was, middelen te beproeven, ten einde haar aan hare ware ouders weer te geven.

Dientengevolge begaf zij zich tot den prediker, dien den magistraat daarvan onderrichtte.

De politie ging aan het werk, en iedere poging, aangewend om uit te visschen vanwaar het meisje gekomen was en aan wie zij rechtens behoorde, was vruchteloos. Geen spoor, dat tot het onderzoek van de booze men-

schene leiden mocht, die het hulpelooze kind aan haar lot overgelaten hadden, kon ontdekt worden.

Zij schenen zwervelingen te zijn geweest, die nooit langer dan eenige dagen op eene plaats bleven en wellicht reeds het land verlaten hadden.

Indien Lucy gestolen was geworden, moest het gedaan zijn om de harten der menschen te vermurwen, opdat zij wegens haar kinderlijk schoon en hare hulpeloosheid haar geld zouden geven, en dat plan had aanvankelijk goede vruchten afgeworpen. Men kon niets meer aan de zaak doen, en Mary werd het aanbod gedaan, om Lucy aan de zorg van de gemeente toe te vertrouwen. Maar zij had te zeer de liefde der huisgenooten verworven om haar af te staan.

Kenneth verklaarde, dat hij vroeg en laat zou werken om te voorkomen, dat zij eenige kosten aan zijne moeder zou veroorzaken, die, wat haar betreft, tevreden was en geloofde, dat hij, die de vriendelijke kleine aan hare zorg toevertrouwd had, haar de middelen zou verschaffen om haar te onderhouden. Alzoo bleef Lucy bij de familie Duncan en nam hun naam over. Was zij waarlijk Mary's kind en de zuster harer jongens geweest, zij kon geene grootere liefde en vriendelijkheid ontmoet hebben.

Het scheen hun allen toe, alsof alles een vriendelijker aanzien kreeg sinds den avond dat zij het eerst door het flikkerende vuur, dat door de openingen van den aardappelenbraadpot straalde, werd aangetrokken.

Hare eenvoudige geschiedenis werd bij vele liefdadige menschen bekend, die natuurlijk hunne belangstelling in de nederige vrienden, die haar hadden aangenomen toonden.

Toen de zwarte verfstof geheel verdwenen was, zoodat de rijke lokken van haar goudgeel hoofdhaar in hare na-

tuurlijke schoonheid te voorschijn kwamen, en vriendelijke behandeling en goed voedsel haar uitgehongerd en vermagerd voorkomen hadden doen verdwijnen, was zij bevalliger dan ooit.

Kenneth en Willie waren zoo trotsch op hunne zuster, gelijk zij haar altijd noemden, dat Mary Duncan nauwlettend had toe te zien, dat zij haar niet bedierven; want zij had slechts de oogen op te slaan om hare wenschen verwezenlijkt te zien.

Toen de lente aanbrak, namen de jongens haar mede om viooltjes en sneeuwkllokjes in de aan de Hampsteadsche jeugd welbekende holen te zoeken. Deze bonden zij tot een ruiker samen, en Lucy altijd vergezeld òf van Willie òf van Kenneth bood ze dan op de »Heide'' te koop aan.

Het was verbazend hoeveel ruikers zij verkocht. 's Zomers voorzagen jufvrouwen haar van ruikers uit hare tuinen voor hetzelfde doel. »Lucy, het kleine bloemenmeisje'' werd weldra overal goed bekend, en wel verre van voor Mary een last te zijn, zeide zij dikwijls, dat zij haar waarlijk tot hulp en ondersteuning was.

En nu verwachten mijne jonge lezers waarschijnlijk, dat ik hun vertellen zal, hoe in verloop van tijd de ware ouders van de kleine Lucy ontdekt werden, en zij als hun rijke erfgenaam overbleef, hoe Mary Duncan en hare kinderen beloond werden voor al hunne liefde; en hoe, toen Lucy opgroeide en eene jufvrouw werd, zij nooit de vrienden harer kindsheid vergat.

Wij weten allen dat dit een schoon einde van onze geschiedenis zou zijn, maar wij moeten de zaken vertellen, hoe zij wezenlijk waren, en de waarheid is, dat Lucy nimmer iets meer van hare eigene geschiedenis te weten kwam dan wij u verteld hebben, want niets lekte er

ooit meer van uit! Het moest daarom in onzekerheid blijven of zij van geboorte eene jongejufvrouw of een arm kindje was. Of zij door booze menschen, die door haar hoopten aan geld te komen en haar verlieten, toen zij voor hun werk had uitgediend, gestolen was geworden, of deze hare echte ouders, die haar dus behandeld hebben, waren, zal nimmer in deze wereld bekend worden.

Ofschoon zij nooit geweten heeft, tot wie zij door geboorte behoorde, vond zij een teeder harte in hare aangenomen moeder, voor wie zij eene werkzame en vriendelijke dochter werd. Ofschoon geene aardsche rijkdommen over Mary waren uitgestort, omdat zij haar huis en hart geopend had voor het verlaten kind, dat God hun toegezonden had, wist zij, dat zij zich een schat in den hemel had verzameld.

Kenneth en Willie hadden beiden reden om zich te verheugen, dat zij zich het lot van het arme meisje, dat om warm te worden naar het houtskoolvuur gekropen was, hadden aangetrokken.

Bij den Uitgever dezes ziet tevens het licht :

ELSIE EN HAAR HOND.

EENE VERTELLING

DOOR

J. H. v. LINSCHOTEN.

Prijs 10 Cent.

25 Ex. f 2.25, 100 Ex. f 6.50.

Vroeger verscheen :

DE BEIDE KERSDAGEN

OP

SUMATRA.

EEN VERHAAL VOOR GROOTE EN KLEINE KINDEREN

DOOR

W. F. BETZ,

Zendingleeraar van Boengabondar.

Prijs 7½ Cent. 25 Ex. f 150. 100 Ex. f 600.